

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראייה-</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

כתובות-הכותב לאשתו	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	מ	פ.ג.
הכותב לאשתו דין דברים אין לי בנכסיו - הרי זה אוכל פירות בחייה, ואם מתה - יורשה. אם כן, למה כתב לה דין דברים אין לי בנכסיו? שאם מכרה ונתנה - קיים.													■	פ.ג.
כתב לה דין דברים אין לי בנכסיו ובפירותיהן - הרי זה אינו אוכל פירות בחייה, ואם מתה - יורשה לעולם אוכל פירי פירות, עד שיכתוב לה דין דברים אין לי בנכסיו ובפירותיהן ובפירי פירותיהן עד עולם.	רבי יהודה:												■	פ.ג.
כתב לה דין דברים אין לי בנכסיו ובפירותיהן ובפירי פירותיהן בחייה ובמותך - אינו אוכל פירות בחייה, ואם מתה - אינו יורשה	[ת"ק]												◆	פ.ג.
אם מתה - יירשנה, מפני שמתנה על מה שכתוב בתורה, וכל המתנה על מה שכתוב בתורה - תנאו בטל.	רשב"ג:												◆	פ.ג.
האומר לאשתו.	תני רבי חייא:												◆	פ.ג.
וכי כתב לה הכי מאי הוי?													ז	פ.ג.
האומר לחבירו דין דברים אין לי על שדה זו, ואין לי עסק בה, וידי מסולקת הימנה - לא אמר כלום	והתניא:												ז	פ.ג.
בכותב לה ועודה ארוסה כדרב כהנא	אמרי דבי רבי ינאי:												!	פ.ג.
נחלה הבאה לאדם ממקום אחר, אדם מתנה עליה שלא יירשנה וכדבא	דאמר רב כהנא:												!	פ.ג.
האומר אי אפשר בתקנת חכמים כגון זו - שומעין לו.	דאמר רבא:												!	פ.ג.
מאי כגון זו?													^	פ.ג.
כדרב הונא אמר רב													!	פ.ג.
יכולה אשה שתאמר לבעלה איני ניוונת ואיני עושה.	דאמר רב הונא אמר רב:												!	פ.ג.
אי הכי, אפילו נשואה נמי													ז	פ.ג.
נשואה - ידו כידה	אביי:												◆	פ.ג.
ידו עדיפא מידה.	רבא:												◆	פ.ג.
נפקא מינה?													ז	פ.ג.
לשומרת יבם.													!	פ.ג.
קנו מידו, מהו?	איבעיא להו:												^	פ.ג.
מדין דברים קנו מידו.	רב יוסף:												◆	פ.ג.
מגופה של קרקע קנו מידו.	רב נחמן:												◆	פ.ג.
מסתברא מילתא דרב יוסף בעורר, אבל בעומד - מגופה של קרקע קנו מידו.	אביי:												■	פ.ג.
הלכתא: מגופה של קרקע קנו מידו.	אמימר:												■	פ.ג.
בעורר או בעומד?	רב אשי לאמימר:												^	פ.ג.
למאי נפקא מינה?	[אמימר]												ז	פ.ג.
לכדרב יוסף	[רב אשי]												!	פ.ג.
לא שמיע לי, כלומר, לא סבירא לי.	אמר ליה: [אמימר]												!	פ.ג.
אם כן, למה כתב לה וכו'.													■	פ.ג.
ותימא ליה: מכל מילי סליקת נפשך													ז	פ.ג.
יד בעל השטר על התחונה.	אביי:												!	פ.ג.
ואימא: מפירי													ז	פ.ג.
בוצינא טב מקרא.	אביי:												!	פ.ג.

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קשיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

כתובות-הכותב לאשתו	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
ואימא: מירושה												⚡	◇	
מיתה שכיחא, מכירה לא שכיחא, וכי מסליק איניש נפשיה - ממילתא דלא שכיחא, ממילתא דשכיחא - לא מסליק איניש נפשיה.	אביי:												⚡	◇
רב אשי אמר: בנכסיך - ולא בפירותיהן, בנכסיך - ולא לאחר מיתה.	רב אשי:												⚡	◇
לעולם הוא אוכל פירי פירות.	רבי יהודה:												■	<
אלו הן פירות, ואלו הן פירי פירות? הכניסה לו קרקע ועשתה פירות - הרי הן פירות, מכר פירות ולקח מהן קרקע ועשתה פירות - הרי הן פירי פירות.	תנו רבנן:												■	
לרבי יהודה, פירי פירות דוקא, או דלמא עד עולם דוקא, או דלמא תרווייהו דוקא?	איבעיא להו:												⚡	◇
אם תמצוי לומר פירי פירות דוקא עד עולם למה לי?													⚡	
הא קמ"ל, כיון דכתב לה פירי פירות, כמאן דכתב לה עד עולם דמי													⚡	◇
ואם תמצוי לומר עד עולם דוקא, פירי פירות למה לי?													⚡	
הא קמ"ל, אע"ג דכתב לה פירי פירות, אי כתב לה עד עולם - אין, אי לא - לא													⚡	◇
ואם תמצוי לומר תרווייהו דוקא, תרתי למה לי?													⚡	
צריכא, דאי כתב לה פירי פירות ולא כתב לה עד עולם, הוה אמינא פירי פירות הוא דלא אכיל, אבל פירא דפירי פירות אכיל, להכי איצטריך עד עולם ואי כתב לה עד עולם ולא כתב לה פירי פירות, הוה אמינא לעולם אפירות קאי, להכי איצטריך פירי פירות.													⚡	◇
כתב לה דין ודברים אין לי בנכסיך ובפירי פירות, מהו שיאכל פירות? מפירי פירות סליק נפשיה, מפירי לא סליק נפשיה, או דלמא מכל מילי סליק נפשיה?	איבעיא להו:												⚡	◇
פשיטא דמכל מילי סליק נפשיה, דאי אמרת: מפירי פירות סליק נפשיה, מפירי לא סליק נפשיה, כיון דאכלינהו לפירות, פירי פירות מהיכא?													⚡	◇
ולייטעמיך													⚡	
לעולם הוא אוכל פירי פירות כו'	הא דתנן, רבי יהודה:												⚡	
כיון דאכלינהו לפירי, פירי פירות מהיכא?													⚡	
אלא בדשיירא													⚡	
הכא נמי בדשייר.													⚡	◇
רבן שמעון בן גמליאל אומר כו'.													■	<
הלכה כרבן שמעון בן גמליאל ולא מטעמיה.	רב:												■	◇
מאי הלכה כרבן שמעון בן גמליאל ולא מטעמיה?													⚡	
אילימא הלכה כרשב"ג, דאמר: אם מתה - יירשנה, ולא מטעמיה													⚡	
מתנה על מה שכתוב בתורה - תנאו בטל	דאילו רשב"ג סבר:												⚡	◇
תנאו קיים, וקסבר: ירושת הבעל דרבנן, וחכמים עשו חיזוק לדבריהם יותר משל תורה	ורב סבר:												⚡	◇
וסבר רב תנאו קיים?													⚡	
האומר לחבירו על מנת שאין לך עלי אונאה, רב אמר: יש לו עליו אונאה	והא איתמר: [רב]												⚡	◇
אין לו עליו אונאה	שמואל:												⚡	◇
אלא הלכה כרבן שמעון בן גמליאל, דאמר: המתנה על מה שכתוב בתורה - תנאו בטל, ולא מטעמיה													⚡	
מתה - יירשנה	דאילו רשב"ג סבר:												⚡	◇
מתה - לא יירשנה.	ורב סבר:												⚡	◇

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

כתובות-הכותב לאשתו	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
האי מטעמיה ולא כהילכתיה הוּא									ז			פד.
אלא, הלכה כרבן שמעון בן גמליאל, דאמר: אם מתה - יירשנה, ולא מטעמיה									!			פד.
בדאורייתא תנאו בטל, הא בדרבנן תנאו קיים	דאילו רשב"ג סבר:								!	■	◆	פד.
אפילו - בדרבנן תנאו בטל.	ורב סבר:								!	■	◆	פד.
האי כטעמיה וכהילכתיה הוא, ורב מוסיף הוּא									ז			פד.
אלא, הלכה כרבן שמעון בן גמליאל, דאמר: אם מתה - יירשנה, ולא מטעמיה									!			פד.
ירושת הבעל דאורייתא, וכל המתנה על מה שכתוב בתורה - תנאו בטל	דאילו רשב"ג סבר:								!	■	◆	פד.
ירושת הבעל דרבנן, וחכמים עשו חיזוק לדבריהם כשל תורה.	ורב סבר:								!	■	◆	פד.
ורב סבר ירושת הבעל דרבנן?									ז			פד.
היורש את אשתו - יחזיר לבני משפחה וינכה להן מן הדמים	והתנן, רבי יוחנן בן ברוקא:								ז			פד.
והוינן בה, מאי קסבר?									^			פד.
אי קסבר: ירושת הבעל דאורייתא									!			פד.
אמאי יחזיר?									ז			פד.
ואי דרבנן									!			פד.
דמים מאי עבידתייהו?									ז			פד.
לעולם קסבר: ירושת הבעל דאורייתא, וכגון שהורישתו אשתו בית הקברות, משום פגם משפחה אמור רבנן לישקול דמי וליהדר, ומאי ינכה להן מן הדמים? דמי קבר אשתו	ואמר רב:								!			פד.
המוכר קברו ודרך קברו, מעמדו ומקום הספידו - באין בני משפחה וקוברין אותו בעל כרחו, משום פגם משפחה	כתיבא:								!	■		פד.
רב טעמיה דרבי יוחנן בן ברוקא קאמר, וליה לא סבירא ליה.									!			פד.
מי שמת, והניח אשה ובעל חוב ויורשין, והיה לו פקדון או מלוה ביד אחרים, רבי טרפון אומר: יתנו לכושל שבהן	[רבי טרפון]											מ
אין מרחמין בדין, אלא יתנו לירשין, שכולן צריכין שבועה ואין היורשין צריכין שבועה.	רבי עקיבא:											פד.
הניח פירות תלושין מן הקרקע - כל הקודם בהן זכה בהן.												פד.
זכתה אשה יותר מכתובתה, ובעל חוב יותר על חובו, המותר - רבי טרפון אומר: יתנו לכושל שבהן	[רבי טרפון]											פד.
אין מרחמין בדין, אלא יתנו לירשין, שכולם צריכין שבועה ואין היורשין צריכין שבועה.	רבי עקיבא:											פד.
למה לי למיתני מלוה, למה לי למיתני פקדון?												ג
צריכא, דאי תנא מלוה, בהא קאמר רבי טרפון, משום דמלוה להוצאה ניתנה, אבל פקדון דאיתיה בעיניה - אימא מודי ליה לרבי עקיבא ואי תנא הא, בהא קאמר רבי עקיבא, אבל בהך אימא מודי לרבי טרפון, צריכא.									!			פד.
מאי לכושל?												פד.
לכושל שבראיה	רבי יוסי ברבי חנינא:								!	◆		פד.
לכתובת אשה, משום חנינא.	רבי יוחנן:								!	◆		פד.
כתנאי												פד.
לכושל שבראיה, והוא כשר	רבי בנימין:											פד.
לכתובת אשה, משום חנינא.	רבי אלעזר:											פד.

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
מקרא-key:	

Talmud Navigator

כתובות-הכותב לאשתו	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
הניח פירות התלושין.												■
ורבי עקיבא, מאי איריא מותר? כולהו נמי דיורשין הון												◇ ;
אין הכי נמי, ואידי דאמר רבי טרפון מותר, תנא איהו נמי מותר.												◇ !
ור"ע, תפיסה לא מהניא כלל?												◇ ;
והוא שתפס מחיים.	רבא אמר רב נחמן:											◇ !
ולרבי טרפון, דמנחי היכא?												◇ ^
והוא שצבורין ומונחין ברשות הרבים, אבל בסימטא לא תרוייהו:	רב ושמואל דאמרי תרוייהו:											◇ ! ◆
אפי' בסימטא.	רבי יוחנן וריש לקיש דאמרי תרוייהו:											◇ ! ◆
דון דייני כר' טרפון, ואהדריה ר"ל לעובדא מיניהו	[ריש לקיש]											◇ ■ ◆
עשית כשל תורה.	אמר ליה רבי יוחנן:											◇ ■ ◆
לימא בהא קמיפלגי												◇ ;
טעה בדבר משנה חוזר	דמ"ס: [ריש לקיש]											◇ ; ◆ ■
טעה בדבר משנה אינו חוזר	ומר סבר: [רבי יוחנן]											◇ ; ◆ ■
לא, דכ"ע - טעה בדבר משנה חוזר, והכא בהא קמיפלגי												◇ !
הלכה כר"ע מחבירו ולא מרבו	מר סבר: [רבי יוחנן]											◇ ! ◆ ■
הלכה אפי' מרבו.	ומר סבר: [ריש לקיש]											◇ ! ◆ ■
ואיבעית אימא: דכ"ע - הלכה כר"ע מחבירו ולא מרבו, והכא בהא קמיפלגי												◇ !
רבי טרפון רבו הוה	מר סבר: [רבי יוחנן]											◇ ! ◆ ■
חבירו הוה.	ומר סבר: [ריש לקיש]											◇ ! ◆ ■
ואיבעית אימא: דכולי עלמא - חבירו הוה, והכא בהא קמיפלגי												◇ !
הלכה איתמר	מר סבר: [ריש לקיש]											◇ ! ◆ ■
מטין איתמר.	ומר סבר: [רבי יוחנן]											◇ ! ◆ ■
קריביה דר' יוחנן תפוס פרה דיתמי מסימטא, אתו לקמיה דר' יוחנן												◇ ○
שפיר תפסתה.	אמר להו: [רבי יוחנן]											◇ ■
אתו לקמיה דרבי שמעון בן לקיש												◇ ○
זילו אהדור.	אמר להו: [ריש לקיש]											◇ ■
אתו לקמיה דרבי יוחנן,												◇ ○
מה אעשה, שכנגדי חלוק עלי.	אמר להו: [רבי יוחנן]											◇ ■
ההוא בקרא דיתמי דתפסי תורא מיניה, בע"ח אמר: מחיים תפיסנא ליה, ובקרא אמר: לאחר מיתה תפסיה, אתו לקמיה דרב נחמן												◇ ○
אית לך סהדי דתפסיה?	אמר ליה: [רב נחמן]											◇ ^
אמר ליה: לאו												◇ !
מגו דיכול למימר לקוח הוא בידי, יכול נמי למימר מחיים תפיסנא ליה.	אמר ליה: [רב נחמן]											◇ ■
הגודרות אין להן חזקה	והאמר ר"ל:											◇ ; ■

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

כתובות-הכותב לאשתו	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ							
שאני תורא, דמסירה לרועה.												!	◇	פד:					
דבי נשיאה תפוס אמתא דיתמי מסימטא, יתיב ר' אבהו ור' חנינא בר פפי ור' יצחק נפחא ויתיב רבי אבא גבייהו													○	◇	פד:				
שפיר תפסיתוה.	אמר להו: [ר' אבהו ור' חנינא בר פפי ור' יצחק נפחא]												■	◇	פד:				
משום דבי נשיאה נינהו מחנפיתו להו? והא דון דייני כר' טרפון, ואהדרה ריש לקיש עובדא מינייהו.	אמר להו ר' אבא:												;	◇	פד:				
יימר בר חשו הוה מסיק ביה זוזי בההוא גברא, שכיב ושביק ארבא, א"ל לשלוחיה: זיל תפסה ניהליה, אזל תפסה.														○	◇	פד:			
את תופס לב"ח במקום שחב לאחרים	פגעו ביה רב פפא ורב הונא ברי' דרב יהושע:													■	◇	פד:			
התופס לבע"ח במקום שחב לאחרים - לא קנה.	ואמר רבי יוחנן:													■	◇	פד:			
תפסוה אינהו, רב פפא מימלח מלוחי, רב הונא בריה דרב יהושע ממתח לה באשלא														○	◇	פה:			
מר אמר: אנה קנינא לה לכולה, ומר אמר: אנה קנינא לה לכולה.														■	◇	פה:			
והוא שצבורין ומונחין ברה"ך	פגע בהו רב פנחס בר אמי, אמר להו, רב ושמאל דאמרי תרויהו:												;	◇	פה:				
אנן נמי מחריפותא דנהרא תפיסנא.	אמרו ליה: [רב פפא ורב הונא ברי' דרב יהושע]													!	◇	פה:			
אתו לקמיה דרבא														○	◇	פה:			
קאקי חירוי משלחי גלימי דאינשי	אמר להו: [רבא]													■	◇	פה:			
והוא שתפסה מחיים.	הכי אמר רב נחמן:													■	◇	פה:			
אבימי בריה דרבי אבהו הוו מסקי ביה זוזי בי חזאי, שדרינהו ביד חמא בריה דרבה בר אבהו, אזל פרעינהו.															○	◇	פה:		
הבו לי שטרא	אמר להו: [חמא בריה דרבה בר אבהו]														○	◇	פה:		
אמרו ליה: סיטראי נינהו.															○	◇	פה:		
אתא לקמיה דרבי אבהו	[חמא בריה דרבה בר אבהו]														○	◇	פה:		
אית לך סהדי דפרעתינהו?	א"ל: [רבי אבהו]														^	◇	פה:		
לא	אמר ליה: [חמא בריה דרבה בר אבהו]														!	◇	פה:		
מיגו דיכולין לומר לא היו דברים מעולם, יכולין נמי למימר סיטראי נינהו.	א"ל: [רבי אבהו]														■	◇	פה:		
לענין שלומי שליח, מאי?															^	◇	פה:		
חזינן, אי א"ל שקול שטרא והב זוזי - משלם, הב זוזי ושקול שטרא - לא משלם.	רב אשי:														!	◇	פה:		
ולא היא, בין כך ובין כך משלם, דא"ל: לתקוני שדרתיך ולא לעוותי.															■	◇	פה:		
ההיא איתתא דהוו מפקדי גבה מלוגא דשטרי, אתו יורשים קא תבעי ליה מינה, אמרה להו: מחיים תפיסנא להו. אתאי לקמי' דרב נחמן																○	◇	פה:	
אית ליה דתבעוה מיניך מחיים ולא יבית ניהליה?	אמר לה: [רב נחמן]															^	◇	פה:	
א"ל: לא.																!	◇	פה:	
א"כ, הוי תפיסה דלאחר מיתה, ותפיסה דלאחר מיתה לא כלום היא.	[רב נחמן]															■	◇	פה:	
ההיא איתתא דאיחייבא שבועה בי דינא דרבא	[רבא]																○	◇	פה:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה- מקרא-key:</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
---	---

Talmud Navigator

כתובות-הכותב לאשתו	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ידענא בה דחשודה אשבועה	אמרה ליה בת רב חסדא:											◊
אפכה רבא לשבועה אשכנגדה.	[רבא]											◊
זימנין הוו יתבי קמיה רב פפא ורב אדא בר מתנא, איתו ההוא שטרא גביה	[רבא]											◊
ידענא ביה דשטרא פריעא הוא	א"ל רב פפא:											◊
איכא איניש אחרינא בהדי' דמר?	א"ל: [רבא]											◊
לא	א"ל: [רב פפא]											◊
אע"ג דאיכא מר, עד אחד לאו כלום הוא.	א"ל: [רבא]											◊
ולא יהא רב פפא ככת רב חסדא?	א"ל רב אדא בר מתנא:											◊
בת רב חסדא קים לי בגויה, מר לא קים לי בגויה.	[רבא]											◊
השתא דאמר מר: קים לי בגויה מילתא היא, כגון אבא מר ברי דקים לי בגויה, קרענא שטרא אפומיה.	רב פפא:											◊
קרענא ס"ד?												◊
אלא, מרענא שטרא אפומיה.	[רב פפא]											◊
ההיא איתתא דאחייבא שבועה בי דינא דרב ביבי בר אבוי, אמר להו ההוא בע"ד: תיתי ותישבע במאתין, אפשר דמיכספא ומודיא												◊
אמרה להו: כתבו לי זכוותא דכי משתבענא יהבי לי												◊
כתבו לה.	אמר להו רב ביבי בר אבוי:											◊
משום דאתיתו ממולאי אמריתו מילי מוליתא?	רב פפי:											◊
האי אשרתא דדייני דמיכתבא מקמי דנחו סהדי אחתימות ידיהו - פסולה	הא אמר רבא:											◊
אלמא מיחזי כשיקרא, ה"נ מיחזי כשיקרא.												◊
וליתא, מדרב נחמן												◊
אפי' מצאו באשפה, וחתמו ונתנו לה - כשר	דאמר רב נחמן, אומר היה ר"מ:											◊
ואפי' רבנן לא פליגי עליה דר' מאיר - אלא בגיטי נשים, דבעינן כתיבה לשמה, אבל בשאר שטרות מודו ליה												◊
שטר שלוחו בו ופרעו - אינו חוזר ולוה בו, שכבר נמחל שיעבודו	דאמר רב אסי אמר ר' יוחנן:											◊
טעמא דנמחל שיעבודו, אבל למיחזי כשיקרא לא חיישינן.												◊
ההוא גברא דאפקיד שב מרגניתא דציירי בסדינא בי רבי מיאשא בר בריה דר' יהושע בן לוי, שכיב ר' מיאשא ולא פקיד, אתו לקמיה דר' אמי												◊
חדא, דידענא ביה בר' מיאשא בר בריה דר' יהושע בן לוי דלא אמיד ועוד, הא קא יהיב סימנא.	א"ל: [רבי אמי]											◊
ולא אמרן - אלא דלא רגיל דעייל ונפיק להתם, אבל רגיל דעייל ונפיק להתם, אימא איניש אחרינא אפקיד ואיהו מיחזא חזא.												◊
ההוא גברא דאפקיד כסא דכספא בי חסא, שכיב חסא ולא פקיד, אתו לקמיה דרב נחמן												◊
ידענא ביה בחסא דלא אמיד ועוד, הא קא יהיב סימנא.	אמר להו: [רב נחמן]											◊
ולא אמרן - אלא דלא רגיל דעייל ונפיק להתם, אבל רגיל דעייל ונפיק להתם, אימר איניש אחרינא אפקיד ואיהו מיחזא חזא.												◊
ההוא דאפקיד מטכסא בי רב דימי אחוה דרב ספרא, שכיב רב דימי ולא פקיד, אתא לקמיה דרבי אבא												◊
חדא, דידענא ביה ברב דימי דלא אמיד ועוד, הא קא יהיב סימנא.	אמר להו: [רבי אבא]											◊

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראייה-</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

כתובות-הכותב לאשתו	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	פס:
מירמא													
ולא אמרן - אלא דלא רגיל דעייל ונפיק להתם, אבל רגיל דעייל ונפיק להתם, אימא איניש אחרינא אפקיד ואיהו מיחזא חזא.													פס:
ההוא דאמר להו: נכסיי לטוביה, שכיב, אתא טוביה													פס:
הרי בא טוביה.	רבי יוחנן:												פס:
אמר טוביה ואתא רב טוביה: לטוביה אמר, לרב טוביה לא אמר ואי איניש דגיס ביה - הא גיס ביה													פס:
אתו שני טוביה: שכן ותלמיד חכם - תלמיד חכם קודם, קרוב ות"ח - ת"ח קודם.													פס:
שכן וקרוב, מאי?	איבעיא להו:												פס:
(משלי כ"ז) טוב שכן קרוב מאח רחוק.	ת"ש:												פס:
שניהם קרובים ושניהם שכנים ושניהם חכמים: שודא דדייני.													פס:
תא אימא לך מילתא מעליותא דהוה אמר אבוך	רבא לבריה דרב חייא בר אבין:												פס:
המוכר שטר חוב לחבירו וחזר ומחלו - מחול, ואפילו יורש מוחל	[רב חייא בר אבין]-הא דאמר שמואל:												פס:
במכנסת שטר חוב לבעלה וחזרה ומחלתו - שאינו מחול, מפני שידו כידה.	מודה שמואל:												פס:
קריבתיה דרב נחמן זבינתה לכתובתה בטובת הנאה, איגרשה ושכיבה, אתו קא תבעי לה לברתה													פס:
ליכא דליסבא לה עצה, תיזיל ותיחלה לכתובתה דאמה לגבי אבוח, ותירתה מיניה.	אמר להו רב נחמן:												פס:
שמעה, אזלה אחילתה.													פס:
עשינו עצמינו כעורכי הדיינין.	רב נחמן:												פס:
מעיקרא מאי סבר, ולבסוף מאי סבר?													פס:
מעיקרא סבר: (ישעיהו נח) ומבשרך לא תתעלם, ולבסוף סבר: אדם חשוב שאני.													פס:
המוכר שטר חוב לחבירו וחזר ומחלו - מחול, ואפי' יורש מוחל.	גופא, אמר שמואל:												פס:
ואי פקח הוא, מקרקש ליה זוזי וכתב ליה שטרא בשמיה.	רב הונא בריה דרב יהושע:												פס:
מאן דדאין דינא דגרמי - מגבי ביה דמי שטרא מעליא, מאן דלא דאין דינא דגרמי - מגבי ביה דמי נירא בעלמא.	אמימר:												פס:
הוה עובדא וכפייה רפרם לרב אשי, ואגבי ביה כי כשורא לצלמי.													פס:
האי מאן דאיכא עליה כתובת אשה ובע"ח, ואית ליה ארעא ואית ליה זוזי, לבעל חוב מסלקינן ליה בזוזי, לאשה מסלקינן לה בארעא. האי כי דיניה והאי כי דיניה ואי לא איכא אלא חד ארעא ולא חזיא אלא לחד, לבעל חוב יהבינן ליה, לאשה לא יהבינן לה, מאי טעמא? יותר ממה שהאיש רוצה לישא - אשה רוצה להנשא.	אמימר משמיה דרב חמא:												פס:
האי מאן דמסקי ביה זוזי ואית ליה ארעא, ואתא בעל חוב וקא תבע מיניה, ואמר ליה זיל שקול מארעא, אמרינן ליה: זיל זבין את ואייתי הב ליה?	רב פפא לרב חמא, ודאי דאמרינן משמיה דרבא:												פס:
לא	א"ל: [רב חמא]												פס:
אימא לי גופא דעובדא היכי הוה	[רב פפא]												פס:
תולה מעותיו בעובד כוכבים הוה, הוא עשה שלא כהוגן, לפיכך עשו בו שלא כהוגן.	א"ל: [רב חמא]												פס:
לדידך דאמרת: פריעת בעל חוב מצוה, אמר לא ניהא לי דאיבעיד מצוה, מאי?	רב כהנא לרב פפא:												פס:
במה דברים אמורים - במצות לא תעשה, אבל במצות עשה, כגון שאומרין לו עשה סוכה ואינו עושה, לולב ואינו עושה, מכין אותו עד שתצא נפשו.	א"ל: [רב פפא], תנינא:												פס:
הרי זה גיטיך ולא תתגרשי בו אלא לאחר שלשים יום, והלכה והניחתו בצדי רשות הרבים, מהו?	בעא מיניה רמי בר חמא מרב חסדא:												פס:
אינה מגורשת מדרב ושמואל	אמר ליה: [רב חסדא]												פס:

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

כתובות-הכותב לאשתו	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
והוא שצבורין ומונחין ברשות הרבים	דרב ושמואל דאמרי תרוייהו:											⚡
וצידי רשות הרבים כרשות הרבים דמו.												⚡
אדרבה, מגורשת מדרב נחמן												⚡
האומר לחבירו משוך פרה זו ולא תהיה קנויה לך עד לאחר שלשים יום - קנה ואפילו עומדת באגם	דאמר רב נחמן אמר רבה בר אבוה:											⚡
מאי לאו היינו אגם והיינו צידי רשות הרבים												⚡
לא, אגם לחוד, וצידי רשות הרבים לחוד.												⚡
מגורשת מדרב נחמן, וצידי רשות הרבים כאגם דמי.	איכא דאמרי, אמר ליה: [רב חסדא]											⚡
אדרבה, אינה מגורשת מדרב ושמואל, מאי לאו היינו רשות הרבים וצידי רשות הרבים												⚡
לא, רשות הרבים לחוד, וצידי רשות הרבים לחוד.												⚡
המושיב את אשתו חנונית, או שמינה אפוטרופיא - הרי זה משביעה כל זמן שירצה	[ת"ק]											⚡
אפילו על פילכה ועל עיסתה.	רבי אליעזר:											⚡
ר' אליעזר, על ידי גלגול קאמר או לכתחלה קאמר?	איבעיא להו:											⚡
אין אדם דר עם נחש בכפיפה	ת"ש, אמרו לו לרבי אליעזר:											⚡
אי אמרת בשלמא לכתחלה - שפיר, אלא אי אמרת ע"י גלגול - מאי נפקא לה מינה?												⚡
דאמרה ליה: כיון דקדייקת בתראי כולי האי, לא מצינא דאדור בהדך.												⚡
הרי שלא פטר את אשתו מן הנדר ומן השבועה, והושיבה חנונית או שמינה אפוטרופיא - הרי זה משביעה כל זמן שירצה, לא הושיבה חנונית ולא מינה אפוטרופיא - אינו יכול להשביעה	ת"ש: [ת"ק]											⚡
אע"פ שלא הושיבה חנונית ולא מינה אפוטרופיא - הרי זה משביעה כל זמן שירצה, שאין לך אשה שלא נעשית אפוטרופיא שעה אחת בחיי בעלה על פילכה ועל עיסתה	רבי אליעזר:											⚡
אין אדם דר עם נחש בכפיפה	אמרו לו:											⚡
שמע מינה לכתחלה, שמע מינה.												⚡
כתב לה נדר ושבועה אין לי עליך - אין יכול להשביעה, אבל משביעה הוא את יורשיה ואת הבאים ברשותה.												⚡
נדר ושבועה אין לי עליך ועל יורשיך ועל הבאים ברשותך - אינו יכול להשביעה לא היא ולא יורשיה ולא את הבאים ברשותה, אבל יורשיו משביעין אותה ואת יורשיה ואת הבאים ברשותה.												⚡
נדר ושבועה אין לי ולא ליורשי ולא לבאים ברשותי עליך ועל יורשיך ועל הבאים ברשותיך - אינו יכול להשביעה לא הוא ולא יורשיו ולא הבאים ברשותו לא אותה ולא יורשיה ולא הבאים ברשותה.												⚡
הלכה מקבר בעלה לבית אביה, או שחזרה לבית חמיה ולא נעשית אפוטרופיא - אין היורשין משביעין אותה, ואם נעשית אפוטרופיא - היורשין משביעין אותה על העתיד לבא, ואין משביעין אותה על מה שעבר.												⚡
שבועה מאי עבידתה?												⚡
על אפוטרופיא שנעשית בחיי בעלה	רב יהודה אמר רב:											⚡
על הפוגמת כתובתה.	ר"נ אמר רבה בר אבוה:											⚡
אזל רב מרדכי אמרה לשמעתא קמיה דרב אשי בשלמא למ"ד על הפוגמת כתובתה, דמסקא אדעתה דלמא מצטרכי לי וזוי ושקילנא מכתובתאי, וא"ל כתוב לי דלא משבעת לי, אלא למ"ד על אפוטרופיא שנעשית בחיי בעלה, אייה מי הות ידעה דמותיב לה אפוטרופיא, דאמרה לי כתוב לי דלא משבעת לי?	[רב מרדכי]											⚡
אתון אהא מתניתו לה, אנן אהא מתנינן לה:	א"ל: [רב אשי]											⚡

<p>disputants-חולקים</p> <p>central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה</p> <p>insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת</p> <p>story-מעשה</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>statement-מימרא</p> <p>challenge-קושיא</p> <p>question-שאלה</p> <p>answer-תירוץ</p> <p>proof-ראיה</p>
---	--

Talmud Navigator

כתובות-הכותב לאשתו	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
הלכה מקבר בעלה לבית אביה, או שחזרה לבית חמיה ולא נעשית אפוטרופא - אין היורשין משיעין אותה, ואם נעשית אפוטרופא - יורשין משיעין אותה על העתיד לבא, ואין משיעין אותה על שעבר שעבר מאי עבידתיה?	[תנן]											!
על אפוטרופא שנעשית בחיי הבעל, אבל בין מיתה לקבורה - משיעין לה	רב יהודה אמר רב:											!
אפילו בין מיתה לקבורה - לא משיעין לה	רב מתנא:											!
לכרגא, ולמוזני, ולקבורה - מזבינין בלא אכרזתא.	דאמרי נהרדעי:											!
דלא נדר ודלא שבועה - הוא אינו יכול להשביעה, אבל יורשין משיעין אותה, נקי נדר נקי שבועה - בין הוא ובין יורשין אין משיעין אותה, ה"ק לה: מנקית משיעיתא	רבה א"ר חייא:											◆
דלא נדר ודלא שבועה - הוא אינו יכול להשביעה, אבל יורשין משיעין אותה, נקי נדר נקי שבועה - בין הוא ובין יורשין משיעין אותה, ה"ק לה: נקי נפשך בשבועתא.	רב יוסף אמר רבי חייא:											◆
בין דלא שבועה בין דנקי שבועה, בין דלא נדר ובין דנקי נדר, בנכסי - הוא אינו יכול להשביעה, אבל יורשין משיעין אותה, מנכסיא אילין - בין הוא ובין יורשין אין משיעין אותה.	שלח ר' זכאי למר עוקבא:											◆
בין דלא שבועה בין דנקי שבועה, בין דלא נדר ובין דנקי נדר, בין מנכסי ובין מנכסיא אילין - בין הוא ובין יורשין אין משיעין אותה, אבל מה אעשה שהרי אמרו חכמים: הבא ליפרע מנכסי יתומים - לא יפרע אלא בשבועה.	רב נחמן אמר שמואל משום אבא שאול בן אימא מרים:											◆
בין דלא שבועה בין דנקי שבועה, בין דלא נדר ובין דנקי נדר, בין מנכסי ובין מנכסיא אילין - בין הוא ובין יורשין אין משיעין אותה, אבל מה אעשה שהרי אמרו חכמים: הבא ליפרע מנכסי יתומים - לא יפרע אלא בשבועה.	ואיכא דאמרי לה מתניתא, אבא שאול בן אימא מרים:											◆
הלכה כבן אימא מרים.	רב נחמן אמר שמואל:											◆
הפוגמת כתובתה - לא תפרע אלא בשבועה.												■
עד אחד מעידה שהיא פרועה - לא תפרע אלא בשבועה.												■
מנכסי יתומים, ומנכסים משועבדים, ושלא בפניו - לא תפרע אלא בשבועה.												■
הפוגמת כתובתה כיצד? היתה כתובתה אלף זוז, ואמר לה התקבלת כתובתיך והיא אומרת לא התקבלתי אלא מנה - לא תפרע אלא בשבועה.												◆
עד אחד מעידה שהיא פרועה כיצד? היתה כתובתה אלף זוז, ואמר לה, התקבלת כתובתיך והיא אומרת לא התקבלתי, ועד אחד מעידה שהיא פרועה - לא תפרע אלא בשבועה.												◆
מנכסים משועבדים כיצד? מכר נכסיו לאחרים, והיא נפרעת מן הלקוחות - לא תפרע אלא בשבועה.												◆
מנכסי יתומים כיצד? מת והניח נכסיו ליתומים, והיא נפרעת מן היתומים - לא תפרע אלא בשבועה.												◆
ושלא בפניו כיצד? הלך לו למדינת הים, והיא נפרעת שלא בפניו - אינה נפרעת אלא בשבועה.												◆
כל זמן שהיא תובעת כתובתה - היורשין משיעין אותה, ואם אינה תובעת כתובתה - אין היורשין משיעין אותה.	רבי שמעון:											■
שבועה דאורייתא, דקא טעין מאתים וקא מודה ליה במאה, היא ליה הודאה במקצת הטענה, וכל המודה במקצת הטענה ישבע	סבר רמי בר חמא למימר:											◆
שתי תשובות בדבר: חדא, דכל הנשבעין שבתורה - נשבעין ולא משלמין, והיא נשבעת ונוטלת: ועוד, אין נשבעין על כפירת שעבוד קרקעות	רבא:											◆
מדרבנן, דפרע דייק, דמיפרע לא דייק, ורמו רבנן שבועה עלה כי היכי דתידוק.	אלא אמר רבא:											◆
פוגמת כתובתה בעדים, מהו? אם איתא דפרעה - בעדים הוה פרע לה, או דלמא איתרמויי איתרמי ליה?	איבעיא להו:											◆
כל הנשבעין שבתורה - נשבעין ולא משלמין ואלו נשבעין ונוטלין: השכיר, והנגזל, והנחבל, ושכנגדו חשוד על השבועה, וחונני על פנקסו, והפוגם שטרו שלא בעדים	ת"ש:											◆
שלא בעדים אין, בעדים לא.												◆

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראייה-!</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

כתובות-הכותב לאשתו	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא												
לא מיבעיא קאמר, לא מיבעיא בעדים - דודאי צריכה שבועה, אבל שלא בעדים - אימא תיהוי כמשיב אבידה ותשקול בלא שבועה, קמ"ל.												פז:
הפוגמת כתובתה פחות פחות משהו פרוטה, מהו? מי אמרינן כיון דקא דייקא כולי האי קושטא קא אמרה, או דלמא איערומי קא מערמא?	איבעיא להו:											פז:
תיקו.												פז:
פוחתת כתובתה, מהו? מי אמרינן היינו פוגמת, או דלמא פוגמת מודיא במקצת, הא לא קא מודיא במקצת?	איבעיא להו:											פז:
פוחתת תפרע שלא בשבועה, כיצד? היתה כתובתה אלף זוז, ואמר לה התקבלת כתובתיך והיא אומרת לא התקבלתי ואינה אלא מנה - נפרעת שלא בשבועה.	ת"ש:											פז:
במאי גביא? בהאי שטרא, האי שטרא חספא בעלמא הוא												פז:
באומרת אמנה היתה לי בני בנינו.	רבא בריה דרבה:											פז:
עד אחד מעידה שהיא פרועה.												פז:
שבועה דאורייתא, דכתיב: (דברים י"ט) לא יקום עד אחד באיש לכל עון ולכל חטאת, לכל עון ולכל חטאת הוא דאינו קם אבל קם הוא לשבועה	סבר רמי בר חמא למימר:											פז:
כל מקום שהשנים מחייבין אותו מוון, אחד מחייבו שבועה	ואמר מר:											פז:
שתי תשובות בדבר: חדא, דכל הנשבעין שבתורה - נשבעין ולא משלמין, והיא נשבעת ונוטלת ועוד, אין נשבעין על כפירת שיעבוד קרקעות	רבא:											פז:
מדרבנן, כדי להפיס דעתו של בעל.	אלא אמר רבא:											פז:
אי פיקח הוא, מייתי לה לידי שבועה דאורייתא, יהיב לה כתובתה באפי חד סהדא, וסמיך סהדא קמא אסהדא בתרא, ומוקים להו להנך קמאי במלוה.	רב פפא:											פז:
היאך סמיך סהדא קמא אסהדא בתרא?	מתקיף לה רב שישא בריה דרב אידי:											פז:
יהיב לה כתובתה באפי סהדא קמא וסהדא בתרא, ומוקים לה להנך קמאי בהלוואה.	אלא אמר רב שישא בריה דרב אידי:											פז:
אכתי יכולה למימר ב' כתובות הוא?	מתקיף לה רב אשי:											פז:
הוא דמדוע להו.	אלא אמר רב אשי:											פז:
מנכסים משועבדים.												פז:
וכן היתומים לא יפרעו אלא בשבועה	תנן התם:											פז:
ממאן?												פז:
אילימא מלוה												פז:
השתא אביהן שקיל בלא שבועה, ואינהו בשבועה?												פז:
אלא ה"ק: וכן היתומים מן היתומים לא יפרעו אלא בשבועה.												פז:
לא שנו אלא שאמרו יתומים: אמר לנו אבא לויתי ופרעתי, אבל אמרו: אמר לנו אבא לא לויתי - אף בשבועה לא יפרעו.	רב זריקא אמר רב יהודה:											פז:
אדרבה, כל האומר לא לויתי כאומר לא פרעתי דמי	מתקיף לה רבא:											פז:
לא שנו אלא שאמרו יתומים: אמר לנו אבא לויתי ופרעתי, אבל אמרו: אמר לנו אבא לא לויתי - נפרעין שלא בשבועה, שכל האומר לא לויתי כאומר לא פרעתי דמי.	אלא אי אתמר הכי אתמר: א"ר זריקא אמר רב יהודה:											פז:
ונפרעת שלא בפניו - לא תפרע אלא בשבועה.												פז:
לא שנו אלא לכתובת אשה, משום חניא, אבל בעל חוב לא	רב אחא שר הבירה: מעשה בא לפני רבי יצחק באנטוכיא, ואמר:											פז:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

כתובות-הכותב לאשתו	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	מאן דאמר											
אפ"ל בעל חוב, שלא יהא כל אחד ואחד נוטל מעותיו של חברו והולך ויושב במדינת הים, ואתה נועל דלת בפני לוויין.	רבא אמר רב נחמן:											
כל זמן שתובעת כתובתה וכו'.	רבי שמעון:											
ר"ש אהי"א?												
אהא: ונפרעת שלא בפניו לא תפרע אלא בשבועה, לא שנה למזוני ולא שנה לכתובה	רבי ירמיה: [רבנן]											
כל זמן שתובעת כתובתה - יורשיה משביעין אותה, אינה תובעת כתובתה - אין יורשין משביעין אותה	ואתא ר' שמעון למימר:											
וקמיפלגי בפלוגתא דחנן ובני כהנים גדולים												
מי שהלך למדינת הים ואשתו תובעת מזונות, חנן אומר: תשבע בסוף ולא תשבע בתחלה	דתנן: [חנן]											
תשבע בתחלה ובסוף	נחלקו עליו בני כהנים גדולים ואמרו:											
ר"ש כחנן, רבנן כבני כהנים גדולים.												
האי יורשין משביעין אותה? בית דין משביעין אותה מיבעי ליה	מתקיף לה רב ששת:											
אהא: הלכה מקבר בעלה לבית אביה, או שחזר לבית חמיה ולא נעשית אפטרופיא - אין היורשים משביעין אותה, ואם נעשית אפטרופיא - יורשין משביעין אותה על העתיד לבא ואין משביעין אותה על מה שעבר	אלא אמר רב ששת:											
כל זמן שתובעת כתובתה - יורשין משביעין אותה, אינה תובעת כתובתה - אין היורשין משביעין אותה	ואתא ר"ש למימר:											
וקמיפלגי בפלוגתא דבא שאול ורבנן												
אפטרופוס שמינהו אבי יתומים - ישבע, מינהו בית דין - לא ישבע	דתנן: [רבנן]											
חילוף הדברים, מינהו בית דין - ישבע, מינהו אבי יתומים - לא ישבע	אבא שאול:											
ר"ש כאבא שאול, ורבנן כרבנן.												
האי כל זמן שתובעת כתובתה? אם תובעת מיבעי ליה	מתקיף לה אביי:											
אהא: כתב לה נדר ושבועה אין לי עליך - אינו יכול להשביעה כו', נדר ושבועה אין לי ולא ליורשי ולא לבאים ברשותי עליך ועל יורשיך ועל הבאין ברשותך - אין יכול להשביעה לא הוא ולא יורשיו ולא הבאין ברשותו לא היא ולא יורשיה ולא הבאין ברשותה	אלא אמר אביי:											
כל זמן שתובעת כתובתה - יורשין משביעין אותה	ואתא ר"ש למימר:											
וקמיפלגי בפלוגתא דבא שאול בן אימא מרים ורבנן, ר"ש כאבא שאול, ורבנן כרבנן.												
התינח כל זמן שתובעת כתובתה, אינה תובעת כתובתה מאי איכא למימר?	מתקיף לה רב - פפא:											
לאפוקי מדר"א ומחלוקתו.	אלא אמר רב פפא:											
הוציאה גט ואין עמו כתובה - גובה כתובתה.												
כתובה ואין עמה גט - היא אומרת אבד גיטי והוא אומר אבד שוברי, וכן בעל חוב שהוציא שטר חוב ואין עמו פרוזבול - הרי אלו לא יפרעו												
מן הסכנה ואילך, אשה גובה כתובתה שלא בגט, ובעל חוב גובה שלא בפרוזבול.	רשב"ג:											
ש"מ: כותבין שובר, דאי אין כותבין שובר, ליחוש דלמא מפקא לה לכתובתה וגביא בה												
במקום שאין כותבין כתובה עסקי'	רב:											
אף במקום שכותבין כתובה.	שמואל:											
ולשמואל כותבין שובר?												
במקום שאין כותבין ואמר כתבתי - עליו להביא ראיה, במקום שכותבין ואמרה לא כתב לי - עליה להביא ראיה.	רב ענן, לדידי מיפרשא לי מיניה דמר שמואל:											
ואף רב הדר ביה												

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קשיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

כתובות-הכותב לאשתו	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
בין במקום שכותבין, בין במקום שאין כותבין, גט " גובה עיקר, כתובה " גובה תוספת, וכל הרוצה להשיב יבא וישיב.	דאמר רב:											◇
כתובה ואין עמה גט " היא אומרת אבד גיטי והוא אומר אבד שוברי, וכן בע"ה שהוציא שטר חוב ואין עמו פרוזבול " הרי אלו לא יפרעו	תנן:											◇
בשלמא לשמואל, מוקי לה במקום שאין כותבין ואמר כתבתי, דאמר ליה: אייתי ראייה, ואי לא מייתי ראייה, אמרינן ליה: זיל פרעיה אלא לרב, נהי דעיקר לא גביא, תוספת מיהא תיגב?												◇
הכא במאי עסקינן - כשאין שם עדי גירושין, מיגו דיכול למימר לא גירשתיה, יכול למימר גירשתיה ונתתי לה כתובתה.	רב יוסף:											◇
מן הסכנה ואילך, אשה גובה כתובתה שלא בגט, ובעל חוב שלא בפרוזבול	הא מדקתני סיפא, רשב"ג:											◇
בדאיכא עדי גירושין עסקינן, דאי ליכא עדי גירושין, במאי גביא?												◇
אלא כולה רשב"ג היא, וחסורי מיחסרא												◇
הרי אלו לא יפרעו, בד"א " כשאין שם עדי גירושין, אבל יש שם עדי גירושין גביא תוספת, ועיקר " אי מפקא גיטא גביא, ואי לא מפקא גיטא לא גביא ומן הסכנה ואילך, "אע"ג דלא מפקא גיטא גביא, שרשב"ג אומר: מסכנה ואילך, אשה גובה כתובתה שלא בגט, ובעל חוב שלא בפרוזבול.	והכי קתני: [רשב"ג]											◇
לדידך דאמרת גט גובה עיקר, אלמנה מן הנשואין במאי גביא? בעדי מיתה. וליחוש דלמא גירשה, ומפקא לגיטא וגביא ביה?	רב כהנא ורב אסי לרב:											◇
ביושבת תחת בעלה.												◇
ודלמא סמוך למיתה גירשה												◇
איהו הוא דאפסיד אנפשיה.												◇
אלמנה מן האירוסין במאי גביא? בעדי מיתה. וליחוש דלמא גירשה, ומפקא גיטא וגביא?												◇
אלא, במקום דלא אפשר כתבינן שובר, דאי לא תימא הכי, עדי מיתה גופייהו, ניחוש דלמא מפקא עדי מיתה בהאי בי דינא וגביא, והדר מפקא כבי דינא אחרינא וגביא אלא ודאי, במקום דלא אפשר כתבינן שובר.												◇
אלמנה מן האירוסין מנלן דאית לה כתובה?	מר קשישא בריה דרב חסדא לרב אשי:											◇
נתארמלה או נתגרשה, בין מן האירוסין בין מן הנשואין " גובה את הכל	אילימא מהא:											◇
דלמא דכתב לה												◇
וכ"ת, אי כתב לה מאי למימרא?												◇
לאפוקי מדרבי אלעזר בן עזריה												◇
שלא כתב לה אלא ע"מ שהוא כונסה.	דאמר: [רבי אלעזר בן עזריה]											◇
דיקא נמי												◇
גובה את הכל	דקתני:											◇
אי אמרת בשלמא דכתב לה, משום הכי גובה את הכל, אלא אי אמרת דלא כתב לה, מאי גובה את הכל? מנה מאתים הוא דאית לה.												◇
אשתו ארוסה לא אונן ולא מיטמא לה, וכן היא לא אוננת ולא מיטמאה לו, מתה " אינו יורשה, מת הוא " גובה כתובתה	ואלא מדתני רב חייא בר אבין:											◇
דלמא דכתב לה												◇
וכ"ת, אי כתב לה מאי למימרא?												◇
מתה אינו יורשה איצטריכא ליה.												◇

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	statement-מימרא ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
מקרא-key:	

Talmud Navigator

כתובות-הכותב לאשתו	מימרא	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
לרב דאמר גט גובה עיקר, ליחוש דלמא מפקא גיטא בהאי בי דינא וגביא, והדרא מפקא בבי דינא אחרנא וגביא		רב נחמן לרב הונא:											♣	פס:
וכי תימא דקרעין ליה													!	פס:
אמרה בעינא לאנסובי ביה.													♣	פס:
דקרעין ליה, וכתבינא אגביה: גיטא דנן קרענוהי, לאו משום דגיטא פסול הוא, אלא דלא תיהדר ותיגבי ביה זמנא אחרנא.													!	פס:
שני גיטין ושתי כתובות - גובה שתי כתובות													■	פס:
שתי כתובות וגט אחד, או כתובה ושני גטין, או כתובה וגט ומיתה - אינה גובה אלא כתובה אחת, שהמגרש את אשתו והחזירה, ע"מ כתובה הראשונה מחזירה.													■	פס:
אי בעיא בהאי גביא, אי בעיא בהאי גביא													♣	פס:
לימא, תיהוי תיובתא דרב נחמן אמר שמואל													♣	פס:
שני שטרות היוצאין בזה אחר זה - ביטל שני את הראשון		דאמר ר"נ אמר שמואל:											♣	פס:
ומודה רב נחמן, דאי אוסיף ביה דיקלא - לתוספת כתביה?		לאו אתמר עלה, אמר רב פפא:											!	פס:
הכא נמי בדאוסוף לה.													!	פס:
הוציאה גט וכתובה ומיתה, אם גט קודם לכתובה - גובה שתי כתובות, כתובה קודמת לגט - אינה גובה אלא כתובה אחת, שהמגרש את אשתו והחזירה, על מנת כתובה הראשונה החזירה.		ת"ר:											■	פס:
קטן שהשיאו אביו - כתובתה קיימת, שע"מ כן קיימה													■	פס:
גר שנתגיירה אשתו עמו - כתובתה קיימת, שעל מנת כן קיימה.													■	פס:
לא שנו אלא מנה מאתים, אבל תוספת אין לה		רב הונא:											♣	פס:
אפ"ל תוספת יש לה.		רב יהודה:											♣	פס:
חידשו - נוטלת מה שחידשו		מיתבי:											♣	פס:
חידשו אין, לא חידשו לא													♣	פס:
אימא: אף מה שחידשו.													!	פס:
חידשו - נוטלת מה שחידשו, לא חידשו - בתולה גובה מאתים ואלמנה מנה		והא לא תני הכי:											♣	פס:
תיובתא דרב יהודה													♣	פס:
רב יהודה מתניתין אטעיתה													■	פס:
כתובתה קיימת אכולה מילתא קאי		הוא סבר: [רב יהודה]											♣	פס:
ולא היא, אעיקר כתובה קאי.													■	פס:
הדרך עלך הכותב לאשתו.														